

kar je doslej še pomanjkljivega. Ali ni mogoče, da bi se kaj takega tudi pri Jugoslavenih začelo? Vredništva gospod. lista, Novic in Glasnika bi v ta namen gotovo svoje liste odperle. Najden izraz bi se točno in vestno gledé svojega pomena opisal in k temu še pristavil nemški ali latinski izraz. Vsak pisatelj naj bi napravil malo zbirko tehniških izrazov, katero bi po priložnosti pomnoževal in kdor bi med ljudstvom najdel kaj vrednega in veljavnega, bi letó tudi drugim naznanil. Na slovarje naslanjati se ni varno, ker enemu ni nikdar mogoče, da si pravega določenega pomena vsake besede oskerbi.

Zbirajmo tedaj skerbno in vestno med ljudstvom tehniške izraze, oznanujmo si jih vzajemno, in če po takem potu sverhe ne dosežemo, idimo prijazno na posodo k bližnjemu sosedu, in če bode treba, tudi ž njim dalej k drugim sorodnikom. Žlahniti ne razderati bodi naša sverha in vzajemnost naša vodkinja!

V. J.

Čertice iz življenja Šnakšnepkovskega.

(Konec.)

II.

Ker me je Šnakšnepkovski vedno vabil, da bi ga enkrat obiskal, sem se namenil, ker je vreme deževno bilo, ga obiskati. Pridem v hišo, poterkam na vrata, pa nihče se mi ne oglasi, spet poterkam, dvakrat, trikrat, pa ker le ni glasú, primem za kljuko in stopim v sobo, bila je prazna, torej grem naravnost proti Šnakšnepkovskovemu kabinetu.

Že sem za vratmi stal, pa Šnakšnepkovski je bil tako zamišljen, da me ni zapazil, ko sem v kabinet stopil. Na mizi je imel mikroskop nastavljen, on pa kot zamaknjen gor in dol koraka, si včasih veselja roke pomane in zopet gor in dol hoditi jame. Jaz za vratmi pokašljujem, pa me ne zapazi, zadnjič ga nagovorim:

„Dobro jutro, gospod Šnakšnepkovski!“

„O dobro jutro! ste Vi tukaj? ravno prav, glejte tukaj, bonus quoque interdum dormitat Linneus; le pogledjte tega drekoberbčeka, Linné ga ni ločil od tega-le, ki ga tu vidite, ampak ima oba pod imenom „Aphodius fimetarius“ in tudi moj prijatelj na Nemškem gospod Berghaaggenbuttenreuther ga v svojem imenitnem in obširnem delu „o drekoberbcih,“ katero tukaj v treh krasno vezanih zvezkih vidite, ne loči. O triumf, triumf, v kratkem bom svetu naznanil, da en drekoberbec več na svetu živi. O sreča, moje ime bo zdaj neumerjoče vedno med naravoslovci slovelo.“

„Pa kaj je razložek med njima?“ — Gospod Šnakšnepkovski naenkrat veseli glas v resnega spremeni, me prime za roko, me pelje k mikroskopu in z veselja žarečim obrazom mi reče:

„Odvzdignite temu keberčku zadnjo nožico in povejte mi, kaj vidite?“

Jaz storim, kakor mi veli, gledam in gledam, pa ne vidim ničesar posebnega.

„Jaz ne vidim ničesar.“

„Ni - i - č?! Kaj da bi ničesar ne vidili, o to ni mogoče, le dobro pogledajte in morate kaj viditi; le prav dobro v kotiček pogledajte, prav natanjko — ali ne vidite — dve majhni kocinci?“

Ko sem vidil, da ni drugače, da moram po vsi sili viditi, sem zadnjič rekel, da vidim.

„Zdaj je pa še treba novincu ime dati. Pa kakšno? Se ve, da tako, da bojo ob kratkem njegove lastnosti, po katerih se od svojih sorodnikov loči, zapopadene. Pa v katerem jeziku bi ga kerstil? V latinskem? Bom poskusil. (Prinese latinski slovar.) Pod zadnjo nogo kosmat, „sub pede barbatus,“ pa kaj se pravi zadnji? „Mi le morete pomagati?“ me naprosi.“

Jaz hitro vso svojo latinščino skupaj spravim — mislim, mislim, kar se spomnim, da sem v Cezarji „agmen novissimum“ vedno „zadnji oddelk“ prestavljal.

Šnakšnepkovski je imel tako zaupanje v me, da brez vsega premislika ime: „subpedenovissimobarbatus“ skuje. — „Aphodius subpedenovissimobarbatus“ dobro, bo že!

Pa kar naenkrat jame Šnakšnepkovski čelo gerbančiti; vidilo se mu je, da mu nekaj ni všeč. —

„Ime je tu, pa je le latinsko! latinsko je presplošno, saj ima že vsaka živalica dve latinske imeni; o gerško — gerško, to je vse drugače, to vse drugače po ušesih šumi, in ko bi mogel dobro gerško ime sestaviti, bi mi to veliko več slave prineslo, — pa — — —“

Čez nekoliko časa se proti meni oberne in mi s slovesnim obrazom pravi:

„Pripustim Vam to čast, dajte mu Vi gerško ime, katero bi ob kratkem povedalo, da je keberček pod zadnjo nogo nekoliko kosmat.“

Se ve, da je tudi mene s tem počastenjem v veliko zadrego pripravil. Iščem po slovarju potrebnih besedí in z velikim trudom spravim besedo: „hypeshatopodoligokometes“ skupaj. Pokažem jo Šnakšnepkovskemu in ta od veselja poskakuje in mi zagotavlja, da je ime izverstno, da tako po ušesih šumi, da mora vsaki, akoravno gerškega ne ume, prec uganiti, kaj da pomeri.

„Ta keberček je tedej Vaš kerščenec in vem, da tega dneva nikdar ne bote pozabili.“

„O gotovo ne!“

„Če Vam ni odročno, obiščite me še popoldan, Vam imam še marsikaj važnega pokazati.“

„Če Vam le nadležen nisem, bom rad prišel.“

„Mi bo veselje.“

„Z Bogom!“

III.

Ura je komaj dve odbila, že sem bil pri Šnakšnepkovskem. Ko stopim v kabinet, mi pride gospod z veselim obrazom naproti in mi reče: „Ker ste mi pri kerstu drekoberbčeka pomagali, Vam hočem v zahvalo enega njegovih bratcov podariti. Sicer jih nimam več kot pet, pa saj pojdem jutri spet na lov. Pa Vam mende še nisem povedal, kje da ta živalica živi. Akoravno sem se že dve leti trudil in jo zalezoval, je nisem še nikjer drugod našel, kot le v kozlovih bobkih; ker pa tukaj blizo kozlov ni, moram dan hoda daleč hoditi. Pa se tudi v vsakem bobku ne najde, ampak le v taistih, ktere okoli dve leti stari kozlički popuščajo. Čudno je, da v bobkih starih kozlov in koz in tudi v bobkih od mladih kozic keberčka najti ni. Dolgo, dolgo nisem mogel tega izpaziti, akoravno sem si veliko truda prizadeval. Še le pred enim tednom sem resnici na sled prišel.

Zdaj sem pa že spisal životopis keberčka, ga tudi štirindvajsetkrat večjega narisal in vse to bom z natančnim popisom razločnosti akademiji na Dunaj poslal, da bode berž ko bo moč natisnjeno in da pojde po širokem svetu oznanovat mojo slavo. O veselje, kakoršnega si bogatinec s kupi denarja kupiti ne more!

„Pa nate! tu imate keberčka, kterega sem Vam obljubil.“ S temi besedami stopi k mizi, vzame majhno steklenico v roke, oslini majhen čopič in izvleče enega keberčka.

„O zaprite, zaprite naglo okno! če ne, ga bo sapa vzela, in če bi ga potem ne najdel — o strašna misel!

Ko okno zaprem, vzame bucko, prebode ž njo majhen trivoglat listek popirja, ga namaže na enem voglu z gunitom, prime keberčka in počasi in varno ga nese na popir, ga poravna, mu berke zaviše in noge skerči.

„Tako! zdaj je shranjen, zdaj je pa na Vas, da bote pazili, da ga ne zgubite, ali mu kake nožice ne odlomite, ker škoda bi bila — —“

„O ne skerbite, gotovo bom nanj pazil, kot na svoj naj večji zaklad.“

„No zdaj bi bilo to pri kraji, imam Vam pa še marsikaj pokazati.“ Vidite! ravno tu imam pred sabo mušico, ki sem jo lansko spomlad iz gnojnice potegnil. Prec, ko sem jo pogledal, sem vidil, da je nekaj posebnega, nekaj novega.

Pa pri mušici si nisem upal sam novo species narediti, toraj sem jo poslal prijatlu Kőrösnetmfögötu na Ogersko. Ker so mušice njegove ljubljenske, je pri prvem pogledu vidil, da se živalica po boji od navadne mušice loči; navadna mušica namreč je črna, ta je bila pa rujava. Meni v čast jo je potem Ceratopogon Šnakšnepkovskii imenoval.

Pa kakor vsak človek, imam tudi jaz nekaj sovražnikov. In eden teh je Štrucelius. Že od nekdanj sem mu tern v peti, pa sam

ne vem zakaj? Saj nobenemu človeku nič žalega ne storim; moja vedna skerb je sreča človeštva, in vendar mi imenovani Štrucelius vedno kljubuje in si prizadeva, mojo čast in moje zasluge kratiti, kjer koli more. In zdaj ga tudi ta Ceratopogon Šnakšnepsovskii v oči bode, toraj je raztrosil, da po meni imenovana mušica je navadna, rujava je le zato, ker je v gnojnici ležala in za dokaz navede, da se nobena več ne najde in nazadnje tudi pristavlja, da se ne spodobí, živalim imena mož dajati.

Mislim, da sami previdite, da je vse njegovo govorjenje puhlo. Kaj hočemo, da je živalica tako redka, in da dozdej še nihče ni bil tako srečen, kakor sam jaz. Kar pa od imen mož pravi, to sama nevošljivost iz njega govori. Mende se mu pod nos kadi, da ni bil še tako srečen, kaj novega najti, in da v celem katalogu ni nobenega Štrucelii.

Pa mu bom že povernil, saj ravno zdaj — — — o za božjo voljo! gotovo ste keberčka, ktereга sem Vam ravno podaril, na tla zbili!

„Da! gospod, vganili ste jo, Vaš keberček je šel rakom žvižgat, z ruto sem ga na tla zbil.“

„O! ne govorite tako lahkomišlno, zdaj vem, da ne poznate prave cene te živalice.“ O miserere — —

Vidil sem, da sem se gospodu nekoliko zameril; da bi bil tedaj to popravil, sem se ž njim vred kot očitni grešnik na tla vergel, in stavim, da sva dalj kot eno uro med vednimi izdihleji iskala, pa od keberčka ni bilo sluha ne duha.

Ker so me kolena že bolele, sem se skušal z zvijačo gospodu spet prikupiti. Na mizi je ležalo več unih splošnih drekoberbčkov. Ker sem vedel, da ga Šnakšnepsovski ne bo poznal, sem zmuzal enega skrivaj iz mize in naenkrat zaženem veseli glas: „Ga že imam, ga že imam!“

Urno skoči Šnakšnepsovski na noge in pogleda keberčka, ki sem ga v roki deržal.

„Je že! je že! Zdaj ga pa bolje shranite, tu Vam dam škatlico.“

Spravim keberčka, in ker se je že mračilo, se poslovim in grem smehlaje po stopnicah.

Glasnik literarni.

„Slavische Bibliothek oder Beiträge zur slavischen Philologie und Geschichte, herausgegeben von Fr. Miklosich und J. (osef) Fiedler. II. Bd. Wien bei W. Braumüller 1858.“ vel. 8.

Le-ta (II.) zvezek teh važnih spisov utegne vse jezikoznance in zgodovinarje še veliko bolj oveseliti, kot jih je I. leta 1851. Jako učena moža sta se združila, da sta spravila na dan II. del imenovanih bukev, ki imajo v sebi vsega vkup 20 spisov (na 312 stranéh).